

at Spørgsmaalet om Erstatning for Erhvervssygdomme ikke vil spille nogen større Rolle i et Land som Danmark, hvor f. Eks. de paa Bjergværksdrift baserede Industrier, der giver Anledning til de fleste Erhvervssygdomme, ikke findes. Endelig ydes der jo allerede i Praksis gennem Raadets rummelige Fortolkning af Bestemmelsen i Ulykkesforsikringsloven om Erstatning for skadelig Paavirkning af højst nogle faa Dages Varighed Erstatning i et vist Omfang. Med Hensyn til Raadets Praksis i saa Henseende henvises til Beretning fra det 4. nordiske Arbejderulykkesforsikringsmøde i København 1919, Bilag 19 (pag. 101) samt til en af Læge Lou foretagen Undersøgelse over Blyforgiftninger (Arbejdsraadets Beretning 1922—23).

Hvad angaar de Vanskeligheder med Hensyn til Fordelingen af Risikoen, der opstaaer bl. a. som Følge af, at mange Arbejdere hurtigt skifter fra den ene Arbejdsgiver til den anden, har man overvejet Muligheden af at fordele Risikoen paa samtlige Forsikringens Bærere, saaledes som det var foreslaaet i sin Tid af Arbejderforsikrings-Raadet. Et saadant begrænset solidarisk Ansvar kendes jo allerede fra Loven af 1916, nemlig Selskabernes Ansvar for den, der har forsømt sin Forsikringspligt, ligesom Princippet om Risikoens Fordeling er udvidet ved Bestemmelsen i Loven af 1927 om, at Selskaberne har solidarisk Ansvar i de Tilfælde, hvor tilfældig Medhjælp ikke er forsikret. Man har dog fundet det bedre stemmende med det almindelige Princip, at enhver Virksomhed saa vidt muligt skal bære sine egne Forsikringsudgifter, som Hovedregel at henføre Erstatningspligten til det sidste Arbejdssted, hvor den erstatningsberettigede, forinden Sygdommen konstateredes, kan have været udsat for den særlige skadelige Paavirkning.

Folketingsmand *Rasmussen* ønsker særlig fremhævet, at dette Spørgsmaal om Risikofordeling bliver lettere at løse, i jo højere Grad Forsikringens Organisation koncentrerer.

Idet der dernæst indenfor Udvalget har været Enighed om, at der ved Inddragelsen under Loven af Erhvervssygdomme maa opstilles en vis Begrænsning, har man drøftet Muligheden af at henskyde den nærmere Ordning til Fastsættelse ved kgl. Anordning, saaledes som det i sin Tid var foreslaaet af Arbejderforsikrings-Raadet. Man har imidlertid fundet det mere rimeligt, at det i selve Loven fastsættes, hvilke Stoffer og hvilke Virksomheder, der kan komme i Betragtning i denne Henseende, og man har ment foreløbig at kunne blive staaende ved at medtage de Sygdomme, der er nævnt i den paa den internationale Arbejdskonference i Genève i 1925 vedtagne Konvention om Erstatning for Erhvervssygdomme, dog med Tilføjelse af kroniske og kronisk recidiverende Hudsygdomme fremkaldt af eksotiske Træsarter, af hvilke Sygdomme der her i Landet allerede er konstateret adskillige Tilfælde, som ikke alle har kunnet henføres under Ulykkesforsikringsloven i dens nuværende Formulering.

Naar man er blevet staaende herved, skyldes det til Dels den Omstændighed, at man ikke har tilstrækkelig Erfaring om andre Erhvervssygdommes Optræden her i Landet. Hvis disse Bestemmelser gennemføres, vil det være muligt at ratificere den ovennævnte Konvention.

I det Omfang, Udvidelser i Fremtiden, efter stedfunden Undersøgelse, maatte vise sig fornødne, maa dette ske ved Ændringer i Loven.

Under Henvisning til foranstaaende foreslaar Udvalget, at der i Ulykkesforsikringslovens § 1 som 3. Stk. tilføjes følgende Bestemmelse:

»Konstateres der en Sygdom af en af de i nedenstaaende Skema omhandlede Arter hos en forsikret Person, der har været beskæftiget i Virksomheder, der paa Skemaet er anført overfor hver enkelt Sygdom, og denne med Rimelighed lader sig henføre til paagældendes Arbejde i nævnte Virksomheder, berettiger denne Sygdom og dennes direkte Følger til Erstatning i Overensstemmelse med nærværende Lov. Forsikringspligtig Ar-